

широкомасштабній інформаційно-просвітницькій програмі, завдяки якій суспільство значно поліпшило б знання про природу й сутність європейської інтеграції, специфіку функціонування ЄС тощо. Це положення міститься в Стратегії інтеграції, але поки що не виконується. Ініціатива тут має належати уряду, який повинен підтримувати постійний діалог з суспільством стосовно реалізації своєї європейської політики. Варто започаткувати постійно діючий форум для представників неурядових організацій, на якому вони мали б можливість консулюватися й дискутувати із урядовими структурами й політиками. Це, до речі, допоможе Україні краще представляти себе як сильного партнера й повноправного учасника процесу європейської інтеграції. Якщо ми хочемо, щоб нас саме такими сприймали і відповідно поводитись, треба бути належним чином готовими до дискусій із приводу всіх поточних проблем євроінтеграції.

Україні також варто подбати про подолання необізнаності Європи про Україну. Із цією метою уряду варто розробити спеціальну програму "просування" України в ЄС та всіляко сприяти налагодженню і розвиткові широких зв'язків із країнами-членами ЄС.

Також варто не лише запитувати, що Європейський Союз може дати Україні, а і шукати переконливі аргументи того, що Україна може дати Європейському Союзу. Чим впевненіше ми відповідатимемо на ці запитання, тим переконливіше будемо виглядати й діяти.

Сучасний етап розвитку світу на початку третього тисячоліття досить бурхливий та динамічний, а це потребує спільних зусиль для подолання перешкод та негативних факторів, що трапляються на шляху. Тому Україна не повинна залишатися сам на сам з кризами різного характеру, а має плідно співпрацювати та приймати активну участь на світовій арені як могутня європейська держава.

Виходячи із зазначеного, приходимо до висновку, що саме прийняття європейських цінностей вкрай важливе та необхідне рішення саме для того, щоб нашу економіку зробити більш продуктивною, сферу державного управління – значно чіткішою та ефективною, а права людини та громадянина були абсолютно захищені від різних загроз та посягань.

Україна – могутня держава, українці – сильна нація, потрібно лише бажання та терпіння, адже ми заслуговуємо на краще життя і маємо робити все необхідне для прекрасного теперішнього та світлого майбутнього для нас та наших дітей.

Середа Т. М. ,
старший інспектор докторантури та ад'юнктури
НАВС

ПРАВОВІ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ВСТУПУ В ЄС

Євроінтеграційна політика України ціллю якої є вступ України до Європейського союзу. Як відомо, держава яка хоче вступити до союзу повинна відповідати так званим копенгагенським критеріям (забезпечення свободи парламентських, президентських виборів, створення та розширення діяльності

демократичних інституцій, посилення боротьби з корупцією та організованою злочинністю, гарантії незалежності судової влади, захист особистих свобод). Виходячи з цього критерії повинні слугувати своєрідними орієнтирами у проведенні перетворень в рамках політики зближення з ЄС.

Копенгагенські критерії зводяться до того, щоб забезпечувати: верховенство закону, забезпечення прав людини, повагу та захист прав меншин, наявність діючої ринкової економіки та спроможність витримати тиск конкуренції, спроможність взяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС, включаючи визначення цілей політичного, економічного та валютного союзу.

«Напрямок руху до Європи» був проголошений ключовим напрямом політики України від початку процесу набуття незалежності. Зазначу, що відбулися події, які стали етапними у процесі зближення України з ЄС, серед них: ратифікація і початок імплементації УПС, набуття Україною членства у Раді Європи й ОБСЄ, членство в програмі «Партнерство заради миру», ратифікація Україною Європейської конвенції з прав людини, розпочато переговори щодо вступу України у СОТ.

Європейський вибір відкриває нові перспективи для співробітництва України з розвиненими країнами континенту, економічного розвитку, соціального й інтелектуального процесу, зміцнення позицій держави в міжнародній системі координат. Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, можливість виходу на єдиний внутрішній ринок ЄС.

Основними пріоритетами діяльності української влади, які забезпечують ефективність руху України до ЄС залишаються боротьба з корупцією, здійснення економічних реформ, створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС.

Зазначу, очікувані результати від курсу України на євроінтеграцію:

- демократизація суспільства, захист прав і свобод людини та дитини,
- введення європейських стандартів якості життя населення та його соціальної захищеності,
- можливість реально вивчати та використовувати досвід європейських країн,
- ліквідація тіньової економіки.

Сьогодні планується розпочати процес проведення структурних реформ: податкової реформи, яка передбачає зниження податкового тиску на економіку; впровадження енергозберігаючих технологій; реформування житлово-комунальної сфери і тільки таким чином можна змінити вектор розвитку економічних процесів.

Отож, велику частину від прийняття «членських критеріїв» становить адаптація законодавства країни-кандидатами до законодавства ЄС. В Україні даному питанню приділяється значна увага в рамках проведення євроінтеграційної політики, адаптація законодавства залежатиме від укладання Угоди про асоційоване членство. Необхідними умовами для підписання Угоди про асоціацію, Україна повинна вирішити проблеми виборчого правосуддя, здійснення реформ і зміни виборчого законодавства тощо.

Будь-які терміни виконання критеріїв членства в ЄС можуть бути реальними за умови, якщо проводитиметься послідовна та інтенсивна робота

перш за все з виконання положень Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським Союзом. Про конкретні дати можна говорити лише тоді, коли будуть наявні конкретні досягнуті результати.

На даний час Україна не ставить перед собою завдання отримати конкретні часові рамки вступу до ЄС. Основна увага приділяється здійсненню внутрішніх перетворень у державі з метою досягнення європейських стандартів.

В статті 11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 року зазначається: «Україна, як європейська позаблокова держава здійснюватиме відкриту зовнішню політику та прагнучим співробітництва з усіма зацікавленими партнерами, уникаючи залежності від держав, груп держав чи міжнародних структур».

Однією з основних засад зовнішньої політики визначено забезпечення інтеграції нашої держави до європейського політичного, економічного, правового простору з метою набуття членства в Європейському Союзі. Тому для України, котра проголосила свою незалежність і стала на шлях демократичних перетворень і побудови правового суспільства, членство у Світовій організації торгівлі (СОТ), Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) та інших, подальша співпраця з Європейським Союзом, Європейською асоціацією вільної торгівлі (СВТ) має стратегічне значення, позаяк європейський вектор зовнішньої політики України, особливо співробітництво з різними, передусім економічними, організаціями, є одним із пріоритетних.

Отож, повноцінна участь України в міжнародних організаціях сприяє розв'язанню проблем внутрішнього розвитку. Це розширює та поглиблює міждержавне спілкування, допомагає просуванню національних інтересів в інших країнах і водночас досягненню цілей міжнародної спільноти.

Флока М. О.,
студентка 4-КА курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

Питання методологічної основи сучасних правових реформ є важливим, оскільки саме методологія дозволяє обрати напрями та основні шляхи удосконалення правової системи або її окремих складових. Результати соціальних, економічних, політичних та правових перетворень останніх років свідчать про те, що методологічне супроводження моделювання українських перспектив, як у внутрішній так і у зовнішній політиці, є недосконалим.

Врешті решт, не зважаючи на великий обсяг робіт по проведенню правових реформ, самі по собі ці реформи є мало ефективними, такими що потребують додаткового реформування або удосконалення суспільних відносин, що свідчить про їх стихійний характер. Яскравим прикладом цього є одночасне прийняття Господарського та Цивільного кодексів України, які після тривалого обговорення, узгодження, експертування, кореляції окремих інститутів та статей містять десятки протиріч та неузгодженостей між собою.